

Äldste D. Todd Christofferson

i de tolv apostlarnas kворum

Vi har välsignats med skrifterna

Det centrala syftet med all helig skrift är att fylla vår själ med tro på Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus.

Den 6 oktober 1536 leddes en ömklig figur ut från en fängelshåla i Vilvoorde slott nära Bryssel. Under nästan ett och ett halvt år hade mannen suttit isolerad i en mörk och fuktig cell. Utanför slottets väggar bands nu fången fast vid en påle. Han hann be högt en sista gång: ”Herre, öppna ögonen på konungen av England”, och sedan ströps han. Omedelbart därefter brändes han på bål. Vem var mannen och vad hade han gjort för att fördömas av både politiska och kyrkliga myndigheter? Han hette William Tyndale och hans brott bestod i att ha översatt och gett ut Bibeln på engelska.

Tyndale, som föddes i England ungefär då Columbus seglade till den nya världen, utbildades i Oxford och Cambridge och prästvigdes sedan i katolska kyrkan. Han talade åtta språk flytande, bland annat grekiska, hebreiska och latin. Tyndale var en ivrig bibelforskare och den allmänna okunskapen om skrifterna som han iakttog bland både präster och allmänhet oroad honom djupt. Under ett häftigt samtal med en präst som var emot att man gav allmänheten tillgång till

skrifterna lovade Tyndale: ”Om Gud bevarar mitt liv ska jag innan många år har gått se till att pojken bakom ploegen känner Bibeln bättre än du!”

Han sökte tillstånd av kyrkans ledare för att ta fram en översättning av Bibeln på engelska så att alla kunde läsa och tillämpa Guds ord. Tillståndet nekades — den rådande åsikten var att direkt tillgång till skrifterna för någon annan än prästerna hotade kyrkans makt och var detsamma som att ”kasta pärlor för svinen” (se Matt 7:6).

Men Tyndale påbörjade ändå det krävande översättningsarbetet. År 1524 reste han till Tyskland under antaget namn och höll sig gömd större delen

av tiden han var där på grund av ständiga hot om arrestering. Med hjälp av hängivna vänner fick Tyndale tillfälle att först ge ut Nya testamentet på engelska och sedan Gamla testamentet. Biblarna smugglades in till England där de var mycket eftersökta och högt värderade av dem som fick tag i ett exemplar. De spreds vitt och brett, men i hemlighet. Myndigheterna brände alla exemplar de fick tag på. Men inom tre år efter Tyndales död öppnade Gud ögonen på kung Henrik VIII och med publikationen som kallades ”the Great Bible” började skrifterna på engelska bli tillgängliga för allmänheten. Tyndales arbete blev grunden för nästan alla framtida engelska översättningar av Bibeln, varav den mest kända är King James Version.¹

William Tyndale var varken den förste eller siste som i många länder och på många språk fick offra mycket, ibland till och med livet, för att föra Guds ord ut ur dunklet. Vi står i stor tacksamhetsskuld till dem alla. Vi kanske är ännu mer tack skyldiga dem som trofast skrev ner och bevarade ordet under tidens gång, ofta under mödosamt arbete och uppoffringar: Mose, Jesaja, Abraham, Johannes, Paulus, Nephi, Mormon, Joseph Smith och många andra. Vad visste de om skrifternas betydelse som vi också behöver känna till? Vad förstod människorna i 1500-talets England, som betalade ett högt pris för och utstod stora personliga risker för att få tillgång till en Bibel, som vi också behöver förstå?

Kort före sin död överlämnade profeten Alma folkets heliga uppteckningar till sin son Helaman. Han påminde Helaman om att skrifterna har ”vidgat detta folks minne, ja, och övertygat många om deras felaktiga vägar

och bringat dem till kunskapen om deras Gud, till deras själs frälsning” (Alma 37:8). Han befälde Helaman att bevara uppteckningarna så att Gud genom dem kunde ”visa sin makt för framtida släktled” (Alma 37:14).

Genom skrifterna visar Gud verkligen ”sin makt” för att frälsa och upphöja sina barn. Genom hans ord, som Alma sade, vidgar han vårt minne, belyser falskheter och fel och för oss till omvändelse och hjälper oss glädjas i Jesus Kristus, vår Återlösare.

Skrifterna vidgar vårt minne

Skrifterna vidgar vårt minne genom att de hjälper oss att alltid minnas Herren och vår relation till honom och Fadern. De påminner oss om vad vi visste under vårt förjor-diska liv. Och de vidgar vårt minne på ett annat sätt genom att undervisa oss om epoker, folk och händelser som vi inte personligen upplevt. Ingen av oss var där för att se Röda havet delas och med Mose gå över

till andra sidan mellan vattenväggar. Vi var inte där och lyssnade till bergspredikan eller såg Lasarus upp-väckas från de döda, eller såg Frälsarens lidande i Getsemane och på korset. Vi hörde inte tillsammans med Maria de två änglarna som vid den tomma graven vittnade om att Jesus uppstått från de döda. Ni och jag gick inte fram, den ene efter den andre, tillsammans med folkmängden i landet Ymnighet, då den upp-ståndne Frälsaren bad alla känna märkena efter spikarna, och vi vätte inte hans fötter med våra tårar. Vi knäböjde inte med Joseph Smith i den heliga lunden och såg Fadern och Sonen. Men vi känner till allt detta och mycket mer eftersom vi har skrifternas uppteckningar som vidgar vårt minne, som lär oss sådant som vi inte kände till. Och när detta tränger in i vårt sinne och hjärta slår vår tro på Gud och hans älskade Son rot.

Skrifterna vidgar också vårt minne genom att hjälpa oss att inte glömma

det som vi och tidigare generationer har lärt oss. De som inte har eller som bortser från Guds nedtecknade ord kommer omsider att sluta tro på honom och glömma ändamålet med sin skapelse. Ni minns hur viktigt det var för Lehis folk att få med sig mässingsplåtarna från Jerusalem. Skrifterna var väsentliga för deras kunskap om Gud och Kristi kommande återlösning. Den andra gruppen som ”lämnade Jerusalem” en kort tid efter Lehi hade inga skrifter med sig, och när Lehis efterkommande mötte dem tre- eller fyrahundra år senare står det att ”deras språk hade urartat ... och de förnekade sin Skapares existens” (Omni 1:15, 17).

På Tyndales tid var okunnigheten om skrifterna omfattande eftersom människorna inte hade tillgång till Bibeln, särskilt på ett språk som de kunde förstå. Idag är Bibeln och andra heliga skrifter lätt tillgängliga, men okunnigheten om skrifterna ökar eftersom många inte öppnar böckerna.

Därför har de glömt sådant som deras mor- och farföräldrar visste.

Skrifterna utgör rättesnöret för att skilja mellan sanning och villfarelse

Gud använder skrifterna till att avslöja felaktiga tankar, falska traditioner och synden med dess förödande effekter. Han är en kärleksfull förälder som vill bespara oss onödigt lidande och sorger och samtidigt hjälpa oss uppnå vår gudomliga potential. Skrifterna avvisar till exempel en forntida filosofi som blivit populär idag igen — Korihors filosofi om att det inte finns några absoluta moralnormer, att ”varje människa får framgång alltefter sin begåvning, och varje människa segrar alltefter sin styrka. Och vad människan än gör så är det inte något brott” och ”att när en människa är död, så är det slut därmed” (se Alma 30:17–18). Alma, som hade haft med Korihor att göra, undervisade tydligt för sin son Corianton att det verkligen fanns en gudomlig moralregel och vad den innebar. Corianton hade begått en sexuell synd och hans far talade till honom kärleksfullt men tydligt: ”Vet

du inte, min son, att sådant är avskyvärt i Herrens ögon, ja, den mest avskyvärda av alla synder förutom att utgiuta oskyldigt blod eller förneka den Helige Anden?” (Alma 39:5).

I bjärt kontrast mot hur det var för hundra år sedan skulle många idag tvista med Alma om hur allvarlig omoralen är. Andra skulle säga att allt är relativt, eller att Guds kärlek är tolerant. Om det finns en Gud, säger de, så ursäktar han alla synder och missdåd eftersom han älskar oss — man behöver inte omvända sig. Eller som mest räcker det med att vi bekänner synden. Deras Jesus är en man som vill att människan ska arbeta för sociala rättvisor, men som inte kräver något av dem i deras personliga liv eller uppförande.² Men en kärleksfull Gud låter oss inte lära oss av sorglig erfarenhet att ”ogudaktighet aldrig har inneburit lycka” (se Alma 41:10; se också Helaman 13:38). Hans bud är verklighetens röst och vårt skydd mot självförvållad smärta. Skrifterna är rättesnöret för att bedöma sanning och rätt och de säger tydligt att sann lycka inte kommer av att förneka

Guds rättvisa eller av att försöka komma undan syndens följder, utan att den kommer av omvändelse och förlåtelse genom Guds Sons försonande nåd (se Alma 42).

Skrifterna lär oss de principer och moraliska värderingar som vi behöver för att bibehålla ett civiliserat samhälle, däribland redbarhet, ansvar, osjälviskhet, trohet och kristlig kärlek. Skrifterna berättar livfullt om de välsignelser som kommer av att man följer sanna principer, och om de tragedier som följer då personer och samhällen överger dem. Där skrifternas sanningar ignoreras eller förkastas smulas samhällets vitala moraliska kärna sönder och förfallet ligger om hörnet. Med tiden finns det inget kvar som kan stödja de institutioner som uppehåller samhället.

Skrifterna för oss till Kristus, vår Återlösare

I slutändan är det centrala syftet med all helig skrift att fylla vår själ med tro på Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus — tro på att de finns; tro på Faderns plan för vår odödlighet och vårt eviga liv; tro på Jesu Kristi försoning och återlösning, som ger liv åt lycksalighetsplanen; tro på att låta Jesu Kristi evangelium styra vårt liv; och tro på att lära känna ”den ende sanne Guden, och den som [han] har sänt, Jesus Kristus” (Joh 17:3).

Guds ord, som Alma sade, är som ett frö som planteras i vårt hjärta och som alstrar tro när det börjar gro inom oss (se Alma 32:27–43; se också Rom 10:13–17; L&F 50:14). Tro kommer inte av att studera forntida texter med enbart akademiskt syfte. Den kommer inte genom arkeologiska utgrävningar och upptäckter. Den kommer inte som ett resultat av vetenskapliga

experiment. Den kommer inte ens genom att man bevittnar mirakel. Sådant kan bekräfta vår tro, eller ibland utmana den, men de skapar inte tro. Tro kommer av att den Helige Anden vittnar för vår själ, Ande till ande, när vi lyssnar till eller läser Guds ord. Och tron mognar när vi fortsätter att mäta oss med ordet.

Berättelser i skrifterna om andras tro stärker vår egen. Vi minns office-rens tro som gjorde att Kristus kunde bota hans tjänare utan att han ens träffade honom (se Matt 8:5–13) och hur den kananeiska kvinnans dotter botades eftersom den ödmjuka modern tog emot ”smulorna” från Herrens bord (se Matt 15:22–28; Mark 7:25–30). Vi hör Jobs smärtfyllda rop: ”Se, han må döda mig, ändå sätter jag min lit till honom” (se King James Version, Job 13:15), och hur han tårögt sade: ”Men jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet ... jag [skall] i mitt kött skåda Gud” (Job 19:25–26). Vi hör och fattar mod från den beslut-samhet som en ung profet visade, trots att han hatades och förföljdes av så många vuxna: ”Jag hade sett en syn. Jag visste det, och jag visste att Gud visste det och jag kunde inte förneka det, inte heller vågade jag göra det” (Joseph Smith — Historien 1:25).

Eftersom skrifterna lägger fram Kristi lära åtföljs de av den Helige Anden, vars uppgift det är att vittna om Fadern och Sonen (se 3 Nephi 11:32). Därför är studier i skrifterna ett sätt att ta emot den Helige Anden. Skrifterna gavs naturligtvis genom den Helige Anden (se 2 Petr 1:21; L&F 20:26–27; 68:4), och samme Ande kan vittna om dess sanning till dig och mig. Studera skrifterna noggrant och medvetet. Begrunda och be om dem.

Skrifterna är uppenbarelse, och de leder till mer uppenbarelse.

Tänk på vilken stor välsignelse det är att vi har Bibeln och ytterligare omkring 900 sidor helig skrift: Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Tänk sedan på de ord som profeter talar under till-fällen som detta då de leds av den Helige Anden, ord som Herren kallar helig skrift (se L&F 68:2–4): De kan nästan ständigt nå oss via teve, radio, Internet, satellit, CD, DVD och tryckt material. Jag tror inte att det funnits något annat folk under världens histo-ria som välsignats med en sådan mängd helig skrift. Och inte bara det, utan varje man, kvinna och barn kan dessutom äga och studera egna exem-plar av dessa heliga texter, och oftast på sitt eget språk. Så otroligt något sådant skulle ha verkat för dem som levde under William Tyndales dagar och för de heliga under tidigare tidshushållningar! Det är tydligt att

Herren genom denna välsignelse låter oss förstå att vårt behov av ständig till-gång till skrifterna är större än någon-sin tidigare. Må vi ständigt mäta oss med Kristi ord, som ska tillkännage för oss allt som vi bör göra (se 2 Nephi 32:3). Jag har studerat skrifterna. Jag har begrundat skrifterna. Och under denna påskhögtid vittnar jag för er om Fadern och Sonen, som de uppenba-ras i helig skrift, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Informationen om William Tyndale hämtas ur följande källor: David Daniell, *The Bible in English* (2003), s. 140–157; Lenet Hadley Read, *How We Got the Bible* (1985), s. 67–74; S. Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale — Martyr, Father of the English Bible* (2004); John Foxe, *The New Foxe's Book of Martyrs* (1997), s. 121–133; ”William Tyndale”, http://en.wikipedia.org/wiki/William_Tyndale; 28 feb. 2010; Bible Dictionary, ”Bible, English”.
2. Se intervju med Richard Neitzel Holzapfel i Michael De Groote, ”Questioning the alternative Jesus”, *Deseret News*, 26 nov. 2009, s. M5.

